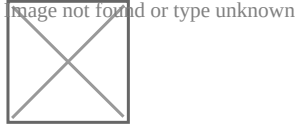

Άγιο Όρος, η διαδρομή στα όμορφα τοπία (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1UpQxz9>]

Μετά ο ταρσανάς της Καλιάργας και η μονή των Ιβήρων, όπου θα αφήναμε τη βάρκα. Ένα ζωντανό χωριό έμοιαζε το μοναστήρι. Αποθήκες και πολύς κόσμος, ταρσανάδες και πολλή ξυλεία και μια κίνηση που μάλλον είναι ασυνήθιστη για το Όρος. Ο δρόμος το ενώνει με την πρωτεύουσα, τις Καρυές. Περιμέναμε το λεωφορείο για να πάμε εκεί πριν νυχτώσει και το καράβι να πάρει κι άλλους επιβάτες για τη Μέγιστη Λαύρα. Σ' ένα καΐκι δίπλα μας φόρτωναν γουρούνια καλοθρεμμένα. Ο δρόμος για τις Καρυές είναι ανηφορικός, χωματένιος και στενός και όλο στροφές καθώς ανέβαινε την πλαγιά. Αγριόθαμνοι σκέπαζαν τα χαντάκια, βάτοι και κλήματα. Λίγη η διαδρομή στο όμορφο και παράξενο τοπίο.

Ο ταρσανάς στη Μονή Ζωγράφου

Ερείπια και εκκλησιές και κατοικίες και τοίχοι σημάδια του καιρού και κισσός πλεγμένος σε δέντρα και σε κτίσματα. Πέτρες που ο χρόνος έσβησε την μορφή τους. Να ήταν σκήτες ή προσκυνητάρια, εκκλησιές ή κονάκια ή ερημητήρια; Κάποιες γωνιές κρατούνε ακόμα τη ζωή και εκεί μια ψυχή, μπορεί και δυο παραμένουν και ζωντανεύουν μια σταλιά περβόλι, μια πετρόκτιστη εκκλησιά. Ενθυμήματα ποικίλων εποχών, κάθε εποχή έχει αφήσει τα σημάδια, κάθε εποχή μετράει τα δικά της ερείπια. Βιαστικοί σταθμοί σ' αυτή την υπέροχη φύση, σ' αυτά τα πολύχρωμα βήματα, στάλες βροχής ανθρώπινης ή θείας ποίησης. Που και που μνήματα. Στάση μια. Μπορεί και δυο. Τι θα έχεις να δεις και τι να πιστέψεις. Προορισμός όλων οι Καρυές, το κέντρο του Όρους, η πρωτεύουσα, το Πρωτάτο.

Απαγορεύεται η διέλευση εφίπων στους δρόμους, το κάπνισμα στα καντούνια, στην πλατεία. Απαγορεύονται οι φωνές, τα γέλια και τα σφυρίγματα. Πρωτάτο. Παλιός ο ναός, τρίκλιτη βασιλική με τοιχογραφίες εκπληκτικές και θαυμάσιες φορητές εικόνες. Καμάρες και παράθυρα γυριστά και επιβλητικό καμπαναριό. Στον τέταρτο αιώνα ανάγεται η θεμελίωσή του. Στολίδι πραγματικό και η μοναδική βασιλική του Όρους. Μετά είναι η αστυνομία. Τώρα μπορούμε να φιλοξενηθούμε. Βραδιάζει και έχει κλείσει η Ιερά Επιστοασία για τα διαμονητήριά μας. Απόψε θα μείνουμε στο ξενοδοχείο, ένα δίπατο σπίτι με το κρεμαστό μπαλκόνι και τα μικρά παράθυρα. Κάτω είναι το εστιατόριο. Μια μικρή γωνιά, πολύ γραφική και με ωραίο κρασί του τόπου και με ακόμα πιο γευστική παραδοσιακή φασολάδα. Αυτό θα είναι το πρώτο βράδυ στις Καρυές, την πρωτεύουσα του Όρους. Τριγυρίσαμε το

σούρουπο τα καλντερίμια σε τούτο το μοναδικό χωριό. Είδαμε το εργαστήρι των Ιωσαφαίων ζωγράφων, το μαγαζάκι των λαϊκών ειδών που μαζί με την αστυνομία και το ξενοδοχείο και τον ΟΤΕ αποτελούν το μικρό πυρήνα με κέντρο το Πρωτάτο και τις αντιπροσωπείες των μοναστηριών, τα περίφημα κονάκια. Όσο πιο πλούσιο το μοναστήρι, τόσο πιο επιβλητικό το κονάκι του με τους αντιπροσώπους του. Το Σέρβικο, το Ρωσικό, το Βουλγάρικο και αυτά των ελληνικών. Μοναχοί και πολλοί λαϊκοί που διάλεξαν να ζήσουν μακριά από τις γυναίκες, εκεί υπάρχουν και εργάζονται. Γεμάτα τα μαγαζιά εμπορεύματα και θα έλεγες πάλι πως μπορεί και να βρίσκεσαι σ' ένα νησί τουριστικό, βλέποντας τόσα αναμνηστικά και κάρτες και κάθε λογής ενθύμια και βιβλία και εικόνες και βιβλιαράκια και κομποσχήνια και κάθε έντυπο με ιστορίες στη σειρά των μαρτύρων και αυτά να είναι καμωμένα από τα χέρια των μοναχών στο λίγο χρόνο που μένει πέρα από τις προσευχές και τα πολλαπλά καθήκοντα. Στις Καρυές που βρίσκονται στο μικρό πλάτωμα της πλαγιάς και με ορίζοντα την πολύδεντρη κοιλάδα και τον Άθωνα, το ιερό βουνό και τις σκήτες και τα κονάκια και το πιο κοντινό εκεί μοναστήρι, του Κουτλουμουσίου.

Ήρθε το βράδυ. Λιγοστά τα φώτα των καντηλιών. Τριζόνια και κουκουβάγιες γεμίζουν τη νύχτα με την ασταμάτητη παρουσία τους. Ο άνθρωπος ένα σημάδι στο σύμπαν μηδαμινό. Τ' αεράκι παίζει στα δέντρα. Οι τελευταίες λάμπεις σβήνουν σιγά-σιγά. Αστροφεγγιά, λάμπει το φεγγάρι. Λες και θα ακούσεις τη φωνή της φύσης. Λες και έχει σταματήσει η ζωή σ' αυτή την πρωτεύουσα καθώς γαληνεύουν οι ψυχές στα κελιά της προσευχής. Λες και θα επικοινωνήσεις με το θείο, εκεί που είναι τόσο διάχυτα απλωμένη η θέλησή του. Ίσως πραγματικά ο χρόνος τόσο λίγο παίζει εδώ. Ίσως ο ρυθμός, ο αγώνας είναι τόσο προσφιλής εδώ. Ίσως γιατί έντονα οι μνήμες και η ιστορία φυλάσσει τον άνθρωπο εδώ απείραχτο από τα σημάδια του καιρού και του πολιτισμού, τουλάχιστον μέχρι τώρα. Ίσως γιατί τα νέα υλικά τόσο αδιόρατα δένονται με τα παλιά και παντρεύονται κι όπου κισσοί πλέκουν απάνω τους τα στεφάνια τους σβήνουν κάθε μαρτυρία και ένδειξη του χθες.

[Συνεχίζεται]